

Arrest

nr. 218 028 van 8 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2016 waarbij de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2016 krijgt verzoeker een inreisverbod van drie jaar. Op 1 december 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van descendent. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 2 december 2016 voornoemde aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging te nemen. Dit is de bestreden beslissing:

“U maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar dd. 8.09.2016 dat u betekend werd dd. 8.09.2016, alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten u betekend dd. 8.09.2016. U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing. In het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980 moet de opheffing aangevraagd worden bij de diplomatieke post die bevoegd is voor uw woon-of verblijfsplaats in het buitenland. Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt ingediend, moet u gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten alsook het inreisverbod, waarvan u de opheffing kunt vragen in het buitenland. De onwettige afgifte van de bijlage 19ter wordt als onbestaande beschouwd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt dat indien de aanvraag tot gezinshereniging in België wordt ingediend en verzoeker aan de voorwaarden van de gezinshereniging voldoet, de verwerende partij die aanvraag als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod moet beschouwen. Volgens verzoeker is een aparte aanvraag tot opheffing niet vereist, want als niet voldaan is aan de voorwaarden tot gezinshereniging blijft het inreisverbod behouden en moet de betrokkene het land verlaten. Verzoeker verwijt de verwerende partij dat zij de voorwaarden niet heeft onderzocht en louter stelt dat aan verzoeker het verblijfsrecht geweigerd wordt om reden dat er op 8 september 2016 een inreisverbod jegens hem werd uitgevaardigd en dat verzoeker geen opheffing of opschorting heeft aangevraagd van desbetreffend inreisverbod.

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

2.3. De Raad merkt op dat verweerder in de bestreden beslissing in wezen aangeeft dat hij verzoekers aanvraag om, in functie van zijn Belgische grootmoeder, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten niet in aanmerking neemt omdat verzoeker onderworpen is aan een inreisverbod en hij dus geen dergelijke verblijfsaanvraag kan indienen. Het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde evenwel reeds, met verwijzing naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 20 van het VWEU, dat *“de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet [mag] weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen”* (cf. HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, punt 57).

2.4. Uit de motivering van de bestreden beslissing en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verweerder een dergelijk onderzoek naar de *“afhankelijkheidsverhouding”* heeft doorgevoerd. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat het feit dat hem een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd betekend niet verhindert dat hij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient en dat verweerder nagelaten heeft een deugdelijk onderzoek van zijn actuele, werkelijke en persoonlijke situatie te doen alvorens tot de bestreden beslissing te komen.

De beschouwingen van verweerder in zijn nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan het voorgaande. De Raad benadrukt hierbij dat, aangezien de vernietiging van de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verweerder verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie alsnog zal dienen te behandelen en te beoordelen, niet kan worden gesteld dat verzoeker geen belang meer zou hebben bij het ingestelde beroep.

Verzoeker maakt met zijn betoog aannemelijk dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2016 waarbij de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC